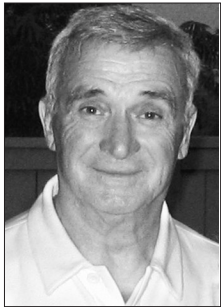

MILUTIN ŠOŠKIĆ - ŠOLE LEGENDA FUDBALA

KORAČAO SAM KROZ ŽIVOT SA VEROM U BOGA

Za prvi tim Partizana, odigrao je oko 500 utakmica. Igrao za reprezentaciju Jugoslavije 50 puta. Za Olimpijski tim preko 20 puta. Odigrao je petnaest utakmica za Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Igrao za Tim Sveta, 1963. godine. Za to vreme osvojio je četiri prvenstva Jugoslavije. Bio vicešampion Evrope u fudbalu. Osvojio zlatnu medalju u Rimu 1960. godine. Četvrto mesto na prvenstvu u Čileu, 1962. proglašen, sa Šrojfom, za najboljeg golmana turnira na svetskom prvenstvu. Prvu i poslednju utakmicu u Partizanu odigrao je protiv, tada najboljeg tima na planeti Real iz Madrida.

Već 12 godina trenira golmane američke reprezentacije, na čijoj je klupi presedeo 210 utakmica. Sa ekipom reprezentacije učestvovao je na tri svetska prvenstva: 1994. u Americi, 1998 u Francuskoj, i 2002. godine u Koreji, kada je Amerika zabeležila najveći uspeh u istoriji svog fudbala.

Novo poglavlje u životnoj priči i sportskoj karijeri Milutina Šoškića, započinje 7. juna, 1993. godine, kada sa starijim sinom Markom, kreće autobusom za Budimpeštu, a odatle avionom preko Amsterdama za SAD.

Bio je to put u neizvesnost i strah od nepoznatog, uz neprestano pitanje, kako će se snaći, i da li će izdržati predviđeni period. Takođe tokom celog puta, obojicu je prosto razarao nemir i tuga, jer vize za suprugu Mirjanu i mlađeg sina Miljana, nisu izdate na vreme. Od straha da ih možda neće ni dobiti, njih dvojica oka nisu sklopili. U isto vreme Šoškića je mučilo i to što napušta svoju zemlju baš u vreme kada u njoj uveliko besni nerazumni prljavi rat. Sa druge strane kako za većinu ljudi, tako i za Šoškića, Amerika je bila zagonetni san. Želeo je da je doživi i upozna sve ono što je čini velikom i moćnom zemljom. Prijala mu je mogućnost da njegovi sinovi završe školu na poznatim koledžima. Zato je i prihvatio poziv Američke fudbalske federacije, za rad na pripremama za tadašnje svetsko prvenstvo. U tim svojim razmišljanjima Šoškić je sa sinom Markom, preleteo Okean i stigao u Dalas.

Sat vremena nakon smeštanja u hotel, otišao je na prvi trening. Bora Milutinović ga je predstavio igračima i odmah su počeli svakodnevnim treninzima koje je sa lakoćom i zadovoljstvom obavljao jer su golmani sa oduševljenjem prihvatili njegov način rada. Sprijateljio se sa igračima i ljudima iz ekipe i to mu je olakšavalo tugu za familijom i prijateljima, ali je ipak sve slobodno vreme provodio pored televizora, prateći vesti iz naše zemlje.

Gledajući vesti sa neizbežnog CNN kanala, i svakodnevne reportaže Kristijane Vanpur, garnirane lažima, shvatio sam da se protiv Srba vodi najprljaviji propagandni rat i da nam se

ništa dobro neće desiti.

Kako je išlo sa pripremama i radom za svetsko prvenstvo?

Nakon jednomesečnih priprema, počele su utakmice na kojima smo proveravali učinak našeg rada i prave mogućnosti naših igrača. Rezultati igre su bili više nego dobri, jer smo na turniru od 16 zemalja osvojili drugo mesto, izgubivši od Meksika u finalu. Nakon tog turnira u Dalasu prelazimo u Kaliforniju, gde je bio sagrađen sportski centar za potrebe ekipe za svetsko prvenstvo. Tako smo narednih deset meseci živeli svi zajedno u kompleksu apartmana, da bi se što bolje pripremili i ekipu uigrali.

PROBLEMI ZBOG PASOŠA I VIZE

Putujući sa ekipom američke reprezentacije po Evropi, Aziji, Africi, Južnoj Americi, Šoškić je doživeo i dosta neprijatnosti zbog svog pasoša koji poslednjih godina za neke zemlje nema značaj bez vize, a za neke nije ni važio za vreme rata i sankcija. I ako su mu Amerikanci izdali specijalnu vizu, kao stručnjaku koji je potreban njihovoj zemlji, Šoškiću zadaju probleme na aerodromima širom sveta. Tako je u Kini, kada su iz Pekinga stigli u Hong Kong, nastao veliki problem. Imao je vizu za Kinu, ali ne i posebnu vizu za Hong Kong, pa je policajac hteo da ga prvim avionom vrati nazad. Ni posle dužeg objašnjavanja sa menadžerom i predsednikom Federacije, da je on u sastavu američke reprezentacije, ništa nije pomoglo. Šoškić je rešio da na aerodromu sačeka ekipu do sutra i vrati se zajedno sa njima u Los Anđeles. Videvši da Šoškić ne može sa njima, svih dvadeset igrača je stalo uz njega, izjavivši da ostaju tu i ne idu bez njega. Njihova odluka je iznenadila šefa aerodromske policije, pa je nakon

duže konsultacije sa predpostavljenima izdao vizu Šoškiću.

PET JEZIKA

Seća se Šole i jednog simpatičnog događaja iz Vašingtona - Igrali smo utakmicu u Vašington DC, sa reprezentacijom Grčke. Smešteni u hotelu nedaleko od Pentagona, jedne večeri dok smo sedeli i razgovarali, žena koja je bila zadužena za nas, na pitanje koleginice: "Ko su ovi ljudi"- reče: "-Meni su rekli da je to američki nacionalni klub, ali očito je neka greška, jer čujem da između sebe govore nekoliko stranih jezika" - Nasmejali smo se svi u glas, jer nam je bila simpatična njena konstatacija. Stvarno u sali se govorio nemački, holandski, španski i srpski-između Bore, Prekija i mene. Amerika je specifična, jer nigde na svetu nema toliko stranaca, doseljenika, kao ovde. Uverio sam se da u Americi nije važno koje si vere i boje kože, važno je da pošteno radiš i redovno plaćaš porez.

Te večeri dobio sam radosnu vest da su mi supruga i mlađi sin stigli u Los Anđeles. Konačno smo bili svi na okupi i Marko više nije ostajao sam, dok sam ja na putu.

SRPSKA POGAČA DONOSI USPEHE

U mnoštvu događaja, skoro neprimetno se približio početak prvenstva sveta u fudbalu. Počela je sve veća nervoza i trema kod igrača. Bora se zabrinuo, pa me pita šta da radimo. Predložih mu da pokušam nekako da ih motivešem, pa ako uspeh biće dobro, ako ne, neka nam svima Bog pomogne.

- Zamlio sam svoju suprugu da ispeče srpski pogaču sa krstom i na njoj napiše napred USA. Podigao sam pogaču i držao je

Na prijemu u Beloj kući

zajedno sa Tonijem Meolom, kapitenom ekipe i uzbuđeno se obratio igračima: "Momci vi predstavljate svoju zemlju koja je u svakom pogledu najveća i najjača, pa zašto ne bi bila i u fudbalu. Sa verom u Boga, i uz pomoć ovog hleba i soli, sutra ćete bez straha, svim svojim znanjem i snagom ući u taj susret. Sa istim ovakvim činom, u davna vremena, mladi vojnici iz moje otadžbine, polazili su u rat za slobodu svog naroda i vraćali se kao pobednici. Ja sam ubeđen da ćete i vi tako hrabro, od sutra, osvajati pobeде. Nek vas Bog blagoslovi i bude sa vama u takmičenju i životu."

Nemam reči da vam dočaram sa koliko je dostojanstva protokao ovaj uzvišeni čin i koliko je pozitivne energije i poleta dao momcima. Naravno da uspeh nije izostao, ali ne zbog pogače, već zbog kvaliteta koji je naša ekipa imala. Amerika je ostvarila svoj najveći uspeh u fudbalu. Plasirali smo se među 16 najboljih, a učestvovala su 32 ekipe. Dalje nismo mogli, jer je Brazil bio bolji od nas, a kasnije je i osvojio ovo prvenstvo. Pobeđeni smo časno sa 1:0. Tako je ovo Prvenstvo Sveta u fudbalu 1994. godine ostalo upamćeno po najvećem uspehu američkog fud-

bala, po najboljoj organizaciji takmičenja, po najvećem broju posetilaca i naravno po najvećem prihodu, koji neće dugo biti nadmašen.

Sa završetkom prvenstva Sveta prestala je i obostrana obaveza između Fudbalske federacije i Vas. Bora Milutinović je i pored velikog uspeha napustio ekipu i postao trener Meksika. A Vi ste ipak ostali do današnjih dana?

Počeli smo sa pripremama za povratak kući. U to vreme stravičnog stradanja Srba, moja majka doživljava srčani udar gledajući izbegličke kolone Srba, pa se u jednom momentu obraća svom mlađem sinu ovim rečima: - "Milane, gradi barake za ove jadne mučenike i molim te, zovi Milutina neka zamoli Klintona da nas više njegovi avioni ne bombarduju". Istog meseca mojoj supruzi Mirjani lekari saopštavaju dijagnozu raka na dojci. Kao da nas je udario grom iz vedra neba. Samo nasi bliski prijatelji znali su kakva se teška drama odigravala u mojoj porodici. Nisam znao gde ću pre. Da li kući, da još jednom vidim živu majku i zahvalim joj se za sve što je učinila, dok je gajila i školovala šestoro dece. Da li da potražim posao, ili da molim